

Tauler final amb tres actors

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.12.08

Montilla no ha fallat al votar els pressupostos. Al març, el 45% dels catalans van votar el PSC perquè guanyés Zapatero. I l'últim que volen és una crisi que obligui a repetir eleccions amb el PP com a favorit. ¿Es va equivocar doncs el PSC al, oficiosament, lligar el nou finançament amb els pressupostos? En part sí, tot i que no podien rebaixar la pressió.

Ara és el moment de la negociació final. I al tauler hi ha tres actors principals: Solbes, Zapatero i Montilla (amb Castells). La posició de Solbes no és contrària però sí que és reticent. Hisenda és centralista, està espantat de l'efecte de la crisi sobre els ingressos (i les despeses) de l'Estat, i té clar que no hi ha un augment del finançament a Catalunya sense una generalització a totes les autonomies, cosa que augmentarà la factura.

La posició de Zapatero és una altra. S'ensuma que sense acord amb Catalunya té davant una legislatura infernal, ja que no es pot permetre ni una crisi seriosa amb el PSC ni quedar tallat pels partits catalanistes, especialment CiU però també ERC. Però té tres grans reserves. No desitja un triomf de Montilla perquè es va insubordinar al repetir el tripartit (ell preferia un govern PSC- CiU). I li agradaria que fos certa la música convergent que el PSC obeeix. La segona reserva és el temor a la caiguda d'ingressos (Solbes) i les pressions de barons socialistes que temen sortir-ne perjudicats (Chaves, Fernández Vara).

La tercera és la por que el PP aprofiti el nou finançament per acusar el PSOE de ser presoner del catalanisme i de trencar Espanya. La repetició de la campanya contra l'Estatut, que va laminar el suport electoral al PSOE i que molts dirigents socialistes creuen que és la causa de l'ajustat resultat de les eleccions del mes de març.

Aquesta actitud és fruit del complex del PSOE: tem que el PP l'acusi de ser poc espanyol. Però obeeix també a una opció arriscada dels partits catalans i a errors dels tres líders del 2003. Tant de Maragall (i de Montilla, que va deixar fer) com d'Artur Mas, que va fer pujar l'aposta, i de Carod (i Puigcercós), que es van fer un embolic. Quan s'aconsegueix un Estatut contra mig Espanya (el PP), implementar-lo no és un camí de roses. Pujol ho intuïa i preferia el peix al cove.

El tercer actor és Montilla, que hi té una papereta difícil. No li interessa debilitar ZP (seria ajudar el PP) però ha d'aconseguir que s'apliqui l'Estatut (que ZP va retallar i va pactar amb Mas). Això exigeix més finançament i una reducció del dèficit fiscal. Ni Montilla ni Castells seran maximalistes però saben que han de ser fermes i obtenir resultats, encara que hagin de sacsejar (sense trencar l'invent, que seria dolent per a tots) el pacte PSC-PSOE del 1978.